

Hledání

Hledání

Vilém Kmuníček

Zdence

**Bílovice nad Svitavou
2016**

© Vilém Kmuniček, 2016

Z hlubin k Tobě volám, ó Pane

MŮJ ŽIVOT JE HLAVOLAM

Můj život je hlavolam, na který nestačím
Někde uvnitř je důležitá zpráva
která by vše vyřešila
ale kterou si nikdy nepřečtu
Můj život je hlavolam, na který nestačím

Můj život je hlavolam, na který nestačím
Vím, že řešení je jednoduché
a že existuje
ale já jsem jen pitomá opice
Můj život je hlavolam, na který nestačím

Můj život je hlavolam, na který nestačím
Přehazuji si jej bezmocně z ruky do ruky
ale rozložit se jej snažím marně
a nakonec jej stejně odložím do šuflete
Můj život je hlavolam, na který nestačím

RADĚJI NEVZPOMÍNAT

Okamžiku, postůj,
chceš volat, když se řítí
chvíle tvého žití
do nebytí.

Toužíš zachytiti,
aby věčně bylo,
co plynutí času
do nicoty odplavilo.

Ale když to zkusíš,
takové trapnosti začnou se připomínat,
že říci si musíš:
Raději nevzpomínat.

Raději nevzpomínat,
netesat do kamene
to, pro co nejlepší je,
jen když se zapomene.

Zamlčet, co bylo,
nemělo by ti být líto.
Jen tak to trapné zmizí,
jak nikdy nebylo by to.

LET ZA SVĚTLEM, KTERÉ SEŽEHNE

Let za světlem, které sežehne
mám asi v horoskopu
Jak sestřelený letoun zanechám
na nebi za sebou stopu

Let za světlem, které sežehne
to je asi můj osud
Svého snu o cestě k výšinám
nevzdal jsem se dosud

Let za světlem, které sežehne
Jak by mne Lucifer lákal
Nemohu jinak Musím jít
i když bych přitom plakal

Let za světlem, které sežehne
do dálek které mrazí
mé srdce stále putuje
Odpusťte mi to drazí

VÍM O TOBĚ

Vím o tobě, říká mi vševidoucí oko
Mám tě v hledáčku
a kdykoli tě můžu rozdrtit jako červa
když se odchýlíš od trasy
kterou jsem ti určil

KŮŇ BEZ JEZDCE
aneb
OSEDLEJ SI MNE, BOŽE

Díval jsem se v televizi na dostih
Někteří jezdci spadli
ale jejich koně běželi závod dál
jako by mohli vyhrát
To jsem já, řekl jsem si
a díval se na jejich marný běh
uprostřed závodících
To jsem já
Ten kůň bez jezdce

TRÍDNÍ FOTO

Lubónek dělá dvěma prsty rohy Jirkovi
v bláhové naději, že mu to projde
ale předmět zesměšnění změnil se v předmět doličný
Stejně tak Gusta, už navždy se sám sobě pitvořící
Jako malé děti provádíme svoje alotria
Bohu na očích
ačkoli si myslíme opak
Všechno je navždy zaznamenáno
Nic nezůstane skryto
a zlé samo se zlem odmění

ŠESTÁ KNIHA ŽALMŮ

ŽALM 151. – Prosba o prozření.

Skrčen pod stropem svého rozumu
tuším, že bych se mohl rozepnout do světla.

Kde jsi, Slunce?

V temnotách labyrintu se potácím
a nenacházím východ.

A vím, že stačilo by málo
a cela by se otevřela.

Žalářníku krutý,
přestaň cinkat klíči.

Dej mi napít pravdy,
po které tak žízním.

Otevři dveře
mé smrduté kobky.

Vpusť do mé noci
paprsek bílého dne.

ŽALM 152. – Za závěsem skryti na nás míří.

Veškeré naše jistoty na vodě jsou.

Stojíme na písku. Na bažině.

Za skutečností jak za přeludem skryti jsou lučištníci.

Se šípem na těživě na nás míří.

Mohou nás skolit, kdykoli se jim zachce.

Co se má stát, ať se tedy stane.

ŽALM 153. – Prý se mám plazit v prachu.

Říkají mi, Bože, že se před Tebou mám plazit v prachu.

Že jsem jen pouhý bídný červ.

Ale to přece nechceš, když jsem Tvé dítě,
které miluješ.

Jak jinak si však vysvětlit ty hrozná tresty,
kterými mne stíháš za mé viny,

jak jinak si vysvětlit ty hromy a blesky,
které mne drtí a vpalují se mi do duše.

Skutečně toužíš, abych před Tebou lezl po kolenou v bolesti a
strachu,

Ty, můj otec?

ŽALM 154. – Znovu a znovu rozsápán.

Jak je to možné,
že Tvoje nit mne znovu a znovu vede přímo k Mínótaurovi,
který mne zase rozsápe?
Po těch strašných smrtích vstávám jako Fénix
a opět doufám, že tentokrát
mne vyvedeš z labyrintu.
Ale schválnost se vrší na schválnost
a já přestávám věřit, že to bude dobré.
A přesto prosím: Ó Bože,
dej mi naději a víru,
víru a naději.

ŽALM 155. – Děkování za dary.

Jak rád Ti, Bože, děkuji,
když se věci odvíjejí, jak mají.
Není vděčnějšího tvora nade mne.
Plakal bych radostí nad každou drobností,
která se povede a dává mi tušit, že nejsem v nemilosti.
Dal bych všechno za všechny ty dary,
aspoň ve chvíli, kdy je dostávám.
Ale dávám Ti za ně málo či spíš nic,
co by Tě potěšilo.

ŽALM 156. – Všichni říkají, že jsi milosrdný.

Všichni říkají, že jsi milosrdný,
ale já si to nemyslím,
když jsi ke mně tak krutý.
Třebaže nejsem čistý, jako byl Jób,
nechápu spolu s ním,
za co mne tak strašně trestáš.
Všichni říkají, že jsi milosrdný,
ale já si to nemyslím.

ŽALM 157. – Ráno, když se vyspím.

Ráno, když se vyspím,
vypadá svět líp než večer
a já začínám věřit,
že jsi milosrdný.
Jako jsem včera naříkal,
dnes se raduji,
vykukuji ze žumpy
a rozhlížím se po světě.
Ráno, když se vyspím,
vypadá svět líp než večer.

ŽALM 158. – Proč?

Proč mne, Bože, tak strašně zkoušíš?

Proč dopouštíš, aby mne napadaly myšlenky jak pirani,
které mi rvou duši?

Proč dopouštíš, aby ji žrala rakovina zběsilých nápadů?

Proč necháváš v mé hlavě zuřit šílený vír,
který jak tornádo vsakuje a tříští vše pěkné?

Proč vůbec zběsilost a utrpení?

Proč?

Blíž k Tobě, Bože, blíž

Prosím, znameními obklopen:
Pomoz mi, Bože, z té hrůzy ven.

CO SI MYSLET

Co si myslet o znamení?
Je to Boží hlas, či není?

Co Bůh od nás chce a nechce,
dá se zjistit velmi lehce:

Milý synu, milá dcero,
zopakuj si Desatero.

ZEPTEJ SE

Jak se vyznat v nepřehlednu,
když odpověď smíš dát jednu?

Tu rada je dána:
Zeptej se Pána.

Zaručeně odpoví ti
a nedá ti zablouditi.

ZDÁ SE, ŽE DŮVODŮ NENÍ?

Zdá se, že důvodů není
které mluví pro modlení?
Hlavní je tu, na mou věru
prosit Boha o důvěru
a když v dobré konce věříš
starosti tak Bohu svěříš
a poznáš, že zbytečně ses bával
když vše sobě za úkol sis dával

ŘEKNU BOHU

Řeknu Bohu: Pomoz mi a věřím
že s problémem se ctí se změřím
i když nevím zrovna
jak Bůh cestu srovná

S BOHEM TO ZVLÁDNEME

Bát se duše začíná
Strach valí se jak lavina
Valí se jak balvan z hory
a člověk je hrůzou chorý
Neboj se, srdce mé
S Bohem to zvládneme

S tyčí na laně štěstí lozí
a neštěstí stále hrozí
že ve chvíli špatně střežené
neodvratně se přižene
Neboj se, srdce mé
S Bohem to zvládneme

To snad ani není k žití –
obavy, že ublíží ti
co osudová rána
zloba nečekaná
Neboj se, srdce mé
S Bohem to zvládneme

Miscelanea

ŽENO MÁ

Neboj se, ženo má
toho bubáka
kterého všude malují na plot
Já s tebou půjdu společnou cestou
ať je jakákoli

KDYŽ TRPÍŠ, BRATŘE

Tak mi pověz, moje máti
kterak je mi neplakati
když už nikdy se nevrátí
že ti dané slovo platí

Tak mi pověz, milý táto
jak se můžeš dívat na to
když se kolem vzpíná špína
Kde je pravda Kde je vina

Povíme ti, milý synu
Vždycky jednej na rovinu
Nedej na líbivá slova
Za nimi se vždy zlo schová

Ať má masku jakoukoli
a jakou chce hraje roli
zlo vždy poznáš okamžitě
a do sítě nechytí tě

Ať si mluví sladkou řečí
Ať se směje nebo brečí
Když nevíte, co se děje
po ovoci poznáte je

Když Don Quijote sedí v sedle
Sancho Panza jede vedle
Třebas oba oči klopi
před mlýnem se chopí kopí

Povíme ti, milý synu
Jako oni měj se k činu
Měl-li by se bratr trápit
buď první, kdo dá mu napít

HLAVOLAM II

Život je hlavolam
na který nejsi sám
a co se v tvé duši mačká
rozlousknout je druhým hračka
Tajemství to pro ně není
Dávno vědí o řešení
a to, co byla záhada
můžeš hodit za záda

ZEMŘÍT SE CTÍ

Milý synu
chci hovořit na rovinu
Nebudu rád
když si budu vlasy rvát
že přinesli tě na štítu

Někdy ale
zlo rozmůže se nebývale
a pak nezbývá
než dát krev a zatnout do živa
když nikdo jiný není tu

Ten, kdo ví, že
musí nést tíhu kříže
ať jej hrdě nese
když nelze jinak
Vždyť i Bůh dal svého syna
Snad ve Valhale potkáme se

Ještě než krev teče
však až poslední má být řeč meče
kdy jisté je, kdo je v právu
Pán Bůh dej
a ty si neustále zachovej
klidnou mysl a jasnou hlavu

AŽ PŮJDU NA SMRT

Až půjdu na smrt
dej, Bože, ať jdu bez strachu
a s čelem vztyčeným
Ať zašlapu zbabělost do prachu
povznesen nade vším

Až půjdu na smrt
ať jdu, jak šli můj otec a má matka
smíření s tím, co zachtělo se Bohu
Ať to bude cesta dlouhá či krátká
dej, Bože, ať i já se ctí ji zmohu

Vilém Kmuniček

Hledání

Nakladatelství *text!*

Bílovice nad Svitavou 2016

Vydání 1., 40 s.

Pro web